

A közösség

Az Isten három személyben jelentette ki magát nekünk: az Atyában, a Fiúban és a Szent Szellemben.

Az Atyával való közösségről is beszél a Szentírás, de erről a legkevésbé. És nem beszél anélkül, hogy meg ne említene a Fiút is János első levelében van szó erről a közösségről, ahol azt olvassuk az 1.fejezet 3.versében, hogy „...*közösségünk van az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal.*” Ha a Fiúval nem volna közösségünk, az Atyával sem lehetne. Azoknak az embereknek a gondolkodása, akik azt szokták mondani, hogy ők nem Jézushoz, hanem Istenhez imádkoznak, azoknak a gondolkodása helytelen mert az Atyával közösségünk nem lehet, csak a Fiún keresztül. Istennel közösséget keresni csak az Úr Jézuson keresztül lehet és kell. Ha valaki a bűneinek elvevőjét, Megváltóját meg nem találta, akkor az Istennel való közösség lehetetlen. Más út az Istenhez nincs, csak a Golgota, ahová csak bűnbánattal lehet eljutni. Az a bűnös, aki a bűneihez ragaszkodik, abban gyönyörködik, magát mentegeti és nem törik össze a Golgota alatt, nem juthat el az Atyához soha. Az imádkozása is hiábavaló, mert Istenhez nem jut el sohasem. Csak annyi az Istennel való közösségünk, amennyi a bűnbánat bennünk. Olvassuk a Jelenések könyvében, ahol János az égi várost írja le, hogy ott a nap a Bárány lesz. Más fény ott nem lesz, csak az irgalomnak, a kegyelemnek a fénye, amely az Úr Jézus Krisztuson keresztül jelent meg nekünk.

Sokkal többet beszél a Szentírás a Fiúval való közösségről. Ennek a közösségnek a feltétele, az alapja nem az, hogy mi közösséget keresünk Jézussal hanem az, hogy Ő keresett bennünket. János mondja: „*nem abban van a szeretet, hogy mi, hanem hogy Ő szeretett minket először*”. Mikor Ő lenyúlt értünk és bűnünk fertőjében megtalált és onnan kiemelt kegyelmével, Őt akkor ismertük meg és rajta keresztül az Atyát. Azáltal jutunk közösségbe Vele és az Atyával, hogy Ő megkönyörült rajtunk. A Zsidókhöz írt levél /2: 14 versében/ olvassuk, hogy Ő megosztotta velünk a mi testünket. Az eredeti görög nyelv helyes fordítása: a húsunkat. A hús /hústest/ az embernek a lágy része és érti alatta azt a lágy embert, aki nem bírja ki az élet küzdelmét, hanem elesik; aki tehetetlenül vergődik és el kell esnie, mert nincs védelmezője, kormányzója, s magában megállni gyenge. Hús alatt a szentírás olyan embert ért, akin a bűn uralkodik és mindent a húson /hústesten/ keresztül lát. A hús olyan, mint a csalétek a horgon, amit bekap a hal. A húsból mindig csak a kellemest látjuk és nem vesszük észre rajta a rejtett horgot. Ez a gyenge hús vagyunk mi. Ellenállni nem tudunk. És Jézus Krisztus ezt a húst megosztotta velünk. Ezzel kezdődött a közösség. Közösségben lenni annyi, mint azt, amink van, megosztani egymással. Ami a miénk, az az Istené lesz és ami az

Istené, az a miénk. Mi csak a gyarlóságainkat, bűneinket, nyomorúságunkat, reménytelenségünket, csak azt, ami számunkra átok, gyötrelem, teher, csak azt tudjuk Istennek adni, Isten Fia lejött a földre, hozzánk hasonlóvá lett, elhagyta Istent azért, hogy közösségben legyen velünk. Elvette a mi gyengeségünket, magára vette a mi bűneinket azért, hogy megossza azt, ami a miénk. És hozta magával az Istent, hozta magával az Atyát, hozta magával az ég fényességét és világosságát, hogy itt, a sötét éjszakában megossza velünk a fényt. Hozta az Atya szeretetét, hogy áthassa a világot; hozta magával isteni erejét, amivel betegeket gyógyított, halottakat támasztott fel, megsokasította a kenyeret, borra változtatta a vizet, lecsendesítette a tengert. Ezt az isteni erőt osztotta meg velünk. Hozta a csodálatos jövőt, amit a világnak az üdvözítésére az Isten elgondolt az Őt szeretőknek. Hozta egy titokzatos világnak a hírét, ahol csak szeretet és irgalom lesz és ezt megosztotta velünk. Ez a közösség az, ami Krisztus és köztünk létesült. Mi odaadjuk azt, ami nehéz és teher, ami vádol, ami szennyes, ami aljas; a szenvedést, a reménytelenséget és Ő ideadja nekünk a feloldozást, a bocsánatot, Isten irgalmát és szeretetét, a reménységet, amelynek lángját meggyújtotta itt a földön. Ez a közösség a Fiúval. A vele való közösség tehát azt jelenti, hogy mi visszük a mi bűneinket és Reá tesszük. Reá tesszük az aggodalmaskodásunkat, Reá tesszük a félelmünket, Reá tesszük minden reménytelenségünket, a gyengeségünket. Nem a jó tetteinket visszük, mint a farizeus, hanem ha keressük az Istennel való közösséget, akkor csak a bűneinket, a rettegésünket, a nyugtalanságunkat, ami fáj azt visszük Hozzá és mind Reá tesszük és Ő mind leveszi rólunk. És mikor mi átadtuk azt, ami nehéz, ami teher, ami fáj, akkor egyszerre csodálatos módon közli velünk azt, amit Ő hozott magával.

A közösség latinul: *kommunió*. Ez igazi *kommunió*, amivel a mi Urunk Jézus Krisztussal vagyunk. Ez tehát a Fiúval való közösség.

Az Istenség harmadik személye, a Szent Szellem is közösséget akar velünk. Ezt a közösséget már másképpen kell felfognunk, mint a Fiúval való közösséget. Istennek a Szelleme nem alázkodik úgy meg, mint a Fiú, aki magára vette a mi gyengeségünket. A Fiú láthatóvá lett azért, hogy velünk együtt éljen és járjon. A Fiú olyanná lett, mint mi vagyunk itt járt közöttünk, hozzánk hasonlóvá lett azért, hogy megnyugtasson minket, hogy a végtelen-távoli Isten egészen közel van hozzánk. Mint Péterhez volt, aki megtagadta Őt; mint Jánoshoz volt, aki keblére hajtotta fejét; mint a vérfolyásos asszonyhoz volt, aki megfogta ruhája szegélyét; mint a bűnös asszonyhoz volt, akit előre taszigáltak ott, a jeruzsálemi templom terén és ott állott az ő vádolóival; s Jézus azt mondta a vádolóknak: „... aki közületek különb; az vessen rá követ”, - és Ő nem vetett reá követ. Azért

jött hozzánk ilyen közel Jézus, hogy megnyugtasson minket, hogy Isten nincs messze tőlünk. De Isten szelleme nem így közeledik. Jézus mondja:

„A szél fúj és nem tudjuk honnan jő, és hová megy.” Olyan Isten Szellemének a közeledése, mint a szélfúvás. Egyszer csak jön valami erős, ami felemel, ami világosságot teremt körülöttünk mint valami csodás öröm belopódzik a szívünkbe, elvesz minden fájdalmat. Egyszer csak egy bányász fia által megindul egy csodálatos ébredés, megürülnek a fogházak és mindenkit megragad egy különös részegség, az evangélium részegsége. Isten Szelleme megragad és visz tovább, mint egy égi erő, egy isteni erő, aminek ellenállni nem lehet. Az Isten Szelleme láthatatlan marad és mégis megtölt bennünket. Erről a Szentírás azt mondja, hogy azért jött, hogy a Fiút dicsőítse. Ez a hatalmas mindeneknél erősebb isteni Szellem leszáll a legmélyebbre, a Golgota mélyére és onnan a kifolyt vért felveszi és ráteszi a te lelkedre. Mint a régi zsidóknál volt, hogy mikor az öldöklő angyal körbejárt, az ajtófélfát meghintették vérrel és akkor az öldöklő angyal elment onnan, úgy teszi rá Isten Szelleme a keresztfán kiomló vért a te lelkedre, hogy elfedje azt. Ez az a szeretet, amivel a gyilkosokért imádkozik a fán és azt mondja: *„mondom néked, még na velem leszel a paradicsomban”*. Ez az a szeretet, amivel gondoskodik az ő anyjáról és azt mondja Jánosra mutatva: *„Ez a te fiad, ez a te anyád”*. Minden földi rokonságnál, minden hús és vérrokonságnál jobban köti össze a szíveket a Krisztus vére, mintha földi kapcsolatokkal összeforrasztanák azokat. Isten Szelleme teszi ezt. S van-e csodálatosabb, virulóbb tövis, mint az, amelynek nyomán Krisztus hulló vére közli velünk Isten szeretetét. A legutolsóbb növény volt és mégis ott volt azon az arcon és minden reménységünk abban a hitvány tövisben van, mert az mutatja, hogy hogyan szeretett. Isten Szelleme vesz ebből a szeretetből és ideadja nekünk. Emberek összeállnak, akik egymást nem ismerték, társadalmi különbség nélkül párt és nemzeti gyűlölet nélkül, s akik egymásnak azelőtt ellenségei voltak most kibékülve együtt vannak és tudják, hogy mindegyiküknek egy Atyjuk van és hogy testvérek ők, s mindegyikükért ugyanaz a Krisztus halt meg. Mikor a világban egyszer majd a gyűlölet orgiája arat és vér és háborúság lesz mindenütt, akkor ebben a világban lesz egy bizonyoságtévő sereg, amely a Kereszt szeretetéről fog bizonyosságot tenni. Akkor a Szent Szellem megvilágosítja a sötét éjszakát és azt mondjuk, hogy: várunk Valakit! És az utolsók, a megvetettek, a koldusok, a mindenki által megvetett utolsók lesznek az elsők, s az élők közül lesznek az utolsók. S ezt mind Istennek a Szent szelleme hajtja végre. Ez a Szellemnek a közössége. Mikor belénk árad ez a titokzatos szellemfúvás, akkor egyszer csak más lesz az ember, mint volt azelőtt; aki mindig magát dicsérte, vallást tesz arról, hogy hazudott eddig, mert gonosz és bűnös.

Minden dicsőség Jézusé. Akiket nem szerettünk eddig, azokban felismerjük a testvért, mert egyé tett minket a Jézus vére. Ez a szellemmel való közösség.

Új szívet és új lelket kapunk. Milyen másként fog majd akkor az imádkozásnak fehér tömjénje felhőként az ég felé törni. Milyen kicsinyek leszünk és milyen nagy lesz Jézus, aki értünk meghalt. Milyen más lesz akkor a keresztyén lélek, ha az ébredés, amit Isten Szelleme küld, el fog jönni. Nem az az ébredés, amit mi várunk, hogy eldicsekedjünk vele, hanem az, amikor az egyén elveszett és megmarad a közösség és más nevet nem hallat, csak a názáreti Jézusét. Az Istennel való közösség így történik.

Jézus utánunk jön és elveszi tőlünk azt, ami sötét; azt ami bűnös; azt ami szennyes; azt ami rémít; azt ami gyötör; azt ami vádol; és akkor nekünk adja azt, amit hozott magával: az Ő szeretetét, az ég békességét és kicseréljük amink van. És ez a csere tart az egész földi életünkön keresztül. Így kezdődik a közösség. Azután egy másik csere következik. Akkor azt mondjuk: minden odaadunk ezért, hogy az Ő követői lehessünk. S akkor az Ő szenvedése a miénk lesz, akkor megtanulunk Ő utána járni, megtaláljuk a vérrózsákat, amelyeket Ő szent lába járt s azt mondjuk, a miénk legyen a gúny és a szenvedés. S ha Isten abban részesít, hogy szenvedhetünk, a szívünkbe olyan öröm gyullad, mint az apostolokéban is. És akkor következik egy másik csere. Mi odaadjuk magunkat és Ő odaadja nekünk az Ő szenvedéseit. És követjük Őt mindenhová ahová Ő megy. És támad egy sereg, amely Krisztushoz lesz hasonlónak. Azután következik még egy csere. Visszajön az ég felhőiben, feltámadnak azok, akiket Isten öröktől fogva kiválasztott erre az első feltámadásra. Isten angyalai megkeresik a választottakat és elragadják azokat, akik az Ővéi. És Isten megosztja az ég hatalmát, erejét és dicsőségét, hogy Vele együtt uralkodjunk ezer esztendeig a földön és bemenjenek az örök városba, az égi Jeruzsálembe, arany utcák városába és abban éljenek Vele együtt örökkön Örökké, korszakokról korszakra. Hogy örökre folyjon az osztozás: mi odaadjuk a miénket, hogy az Ővé legyen, Ő ideadja az Ővét, hogy a miénk legyen. S míg ez a csere folyik, összeforrunk Vele egy közösségbe. Ez akkor történik meg igazán, ha az Ő sebe és a mi sebünk egymással összeforrnak. Erre a közösségre hívott el bennünket Isten. Ez a közösség minden más közösségnek a kiindulása és az alapja.

„Csia Lajos - feljavított kézirat.”